

Cauza C-199/19**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 104 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

27 februarie 2019

Instanța de trimitere:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Tribunalul Districtual din Łódź – centrul orașului Łódź, Polonia)

Data deciziei de trimitere:

24 ianuarie 2019

Reclamantă-pârâtă:

RL sp. z o.o.

Pârât-reclamant:

J.M.

Obiectul procedurii principale

În esență, părțile sunt în dezacord asupra aspectului dacă contractul de locațiune încheiat între acestea intră în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul Directivei 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale și al Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Legea privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale din 8 martie 2013, denumită în continuare „Legea din 2013”). Aceasta întrucât recunoașterea caracterului comercial al contractului de locațiune în sensul directivei și al legii citate anterior este o condiție pentru aplicarea legii citate anterior la contractul respectiv, precum și pentru a acorda creditorului – astfel cum solicită reclamanta – dreptul de a percepe dobânzi și compensații pentru costurile de recuperare în quantumul și potrivit principiilor prevăzute de directiva susmenționată, transpusă în dreptul polonez prin prevederile legii citate mai sus. În caz contrar, invocarea de către creditor a dreptului de a percepe dobânzile și compensațiile respective – astfel cum solicită pârâtul – trebuie considerată un abuz de drept în sensul articolului 5 din Kodeks cywilny (Codul civil).

Obiectul și temeiul juridic al întrebărilor preliminare

În vederea interpretării dispozițiilor naționale din Legea din 2013 în conformitate cu Directiva 2011/7, instanța de trimitere dorește în esență să afle care este înțelesul noțiunilor „tranzacții comerciale” și „calendare de plată a ratelor” în sensul Directivei 2011/7. În ceea ce privește prima noțiune, este necesar să se stabilească dacă în domeniul de aplicare al acestei directive și al Legii poloneze din 2013 intră contractele a căror prestație caracteristică rezidă în punerea la dispoziție cu titlu oneros a unui bun în scopul folosinței temporare (de exemplu, contractele de locațiune), și anume, dacă aceste contracte intră în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul articolului 2 punctul 1 din Directiva 2011/7 și al articolului 4 punctul 1 din Legea din 2013. În ceea ce privește a doua noțiune și numai în ipoteza unui răspuns afirmativ la prima întrebare, este necesar să se examineze dacă convenția privind prestarea unei plăți periodice în numerar de către debitor, chiar și atunci când contractul a fost încheiat pe o durată nedeterminată, reprezintă o convenție privind calendarele de plată a ratelor între părțile la tranzacția comercială în sensul articolului 5 din directivă și al articolului 11 alineatul (1) din Legea din 2013.

Întrebările preliminare

1. Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (JO L 48, p. 1), transpus în dreptul polonez prin articolul 4 punctul 1 din ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych [Legea din 8 martie 2013 privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale (text consolidat în Dz. U. 2009, poziția 118)] trebuie interpretat în sensul că trebuie considerate tranzacții care conduc la furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii contra cost (tranzacții comerciale) și contractele a căror prestație caracteristică rezidă în punerea la dispoziție cu titlu oneros a unui bun în scopul folosinței temporare (de exemplu, contractele de locațiune)?
2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: articolul 5 din această directivă care a fost transpus în dreptul polonez prin articolul 11 alineatul (1) din Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Legea privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale din 8 martie 2013) trebuie interpretat în sensul că există o convenție privind calendarul de plată a ratelor între părțile la o tranzacție comercială dacă a fost convenită prestarea unei plăți periodice în numerar de către debitor, chiar și atunci când contractul a fost încheiat pe durată nedeterminată?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Directiva 2011/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale (JO 2011, L 48, p. 1) – considerentele (2), (3), (11) și (22), articolul 2 punctul 1, articolul 5 (denumită în continuare „Directiva 2011/7” sau „directiva”).

Dispozițiile dreptului național invocate

Ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych [Legea privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale (text consolidat în Dz. U. 2009, poziția 118) din 8 martie 2013 – articolul 4 punctul 1 (prin care s-a transpus articolul 2 punctul 1 din directivă), articolul 7 alineatul (1) punctele 1 și 2, articolul 10 alineatul (1) și alineatul (3), articolul 11 alineatul (1) (prin care a fost transpus articolul 5 prima teză din directivă) și articolul 11 alineatul (2) punctele 1 și 2 (denumită în continuare „Legea din 2013”)].

Legea din 23 aprilie 1964 – Codul civil (Kodeks cywilny, text consolidat în Dz. U. 2018, poziția 1025) – articolul 5.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 La 10 aprilie 2018, reclamanta RL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością cu sediul în Ł. (o societate cu răspundere limitată de drept polonez) a introdus o acțiune (inițială) la Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi împotriva pârâtului J.M., domiciliat în Polonia, privind plata sumei de 1 767,30 PLN plus dobânda legală ca urmare a întârzierii [în efectuarea plăților] în tranzacțiile comerciale, cu începere de la data introducerii acțiunii și până la data plății.
- 2 Potrivit reclamantei, între părți exista un contract de locațiune în temeiul căruia reclamanta, în calitate de locator, a pus la dispoziția pârâtului, în calitate de locatar, în scopul folosinței, un spațiu comercial în Łódź, pârâtul asumându-și obligația de plată a chiriei și a costurilor de exploatare care corespund cheltuielilor suportate de reclamantă cu întreținerea clădirii.
- 3 Contractul a fost încheiat la 15 ianuarie 2015 pe durată nedeterminată. Pârâtul era obligat să plătească chiria lunară în quantumul stabilit, în avans, până la data de 10 a lunii respective. Costurile fixe de exploatare stipulate în contractul de locațiune trebuiau incluse, de asemenea, în facturile pentru chirie. În conformitate cu obligațiile care îi reveneau în temeiul contractului de locațiune, pârâtul a depus o cauțiune în quantum de 984 PLN.
- 4 În perioada cuprinsă între septembrie 2015 și decembrie 2017, pârâtul a achitat cu întârziere creanțele aferente unui număr de 16 facturi cu TVA întocmite de reclamantă pentru chirie și costurile de exploatare pentru 16 perioade de facturare. În consecință, reclamanta a emis pe numele pârâtului o notă de debit privind

compensația pentru costurile de recuperare potrivit articolului 10 din Legea din 2013, în cuantum total de 2 751,30 PLN, și anume echivalentul a de șaisprezece ori suma de 40 de euro în PLN. În plus, reclamanta a compensat creanța aferentă în cuantum total de 2 751,30 PLN cu dreptul pârâtului la restituirea cauțiunii în cuantum de 984 PLN. Compensarea a determinat stingerea creanțelor reciproce sus-menționate, în cuantum de 984 PLN, ceea ce înseamnă că – în cazul în care compensarea este întemeiată – pârâtul nu mai are dreptul la restituirea cauțiunii. Pe baza acestei ipoteze, reclamanta solicită plata sumei de 1 767,30 PLN, și anume suma rămasă din creanța inițială, după compensarea cu cauțiunea.

- 5 Somația de plată emisă în cadrul procedurii aferente acesteia includea întreaga creanță solicitată în acțiunea inițială.
- 6 Pârâtul a formulat opoziție împotriva întregii somații de plată sus-menționate, în urma căreia aceasta din urmă și-a încetat efectele. Pârâtul a solicitat respingerea în totalitate a acțiunii. Odată cu opoziția, pârâtul a formulat și cerere reconvențională împotriva reclamantei (pârâtă în acțiunea reconvențională) privind restituirea cauțiunii depuse în scopul garantării contractului de locațiune încheiat între părți și solicită plata sumei de 984 PLN, însoțită de dobânzile de întârziere legale, începând de la 16 februarie 2018 și până la efectuarea plății.
- 7 Instanța națională sesizată cu opoziția și cu cererea reconvențională a introdus cererea de decizie preliminară.

Principalele argumentele ale părților din procedura principală

- 8 Reclamanta consideră că contractul de locațiune încheiat între aceasta și pârât intră în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul directivei și al dispozițiilor din dreptul polonez adoptate în scopul transpunerii directivei, întrucât în acest caz este vorba despre prestarea de servicii contra cost (și anume, una dintre cele două alternative ale definiției noțiunii de tranzacție comercială, dată în directivă și în legea de transpunere a acesteia). Prin urmare, aceasta este îndreptățită să pretindă dobânzi legale potrivit articolului 7 alineatul (1) și articolului 11 alineatul (2) punctul 1 din Legea din 2013, aferente creanței neplătite care decurge din contractul de locațiune și, de asemenea, compensația pentru costurile de recuperare potrivit articolului 10 din Legea din 2013.
- 9 Pârâtul susține, printre altele, că nu s-a aflat în întârziere în ceea ce privește plata mai multor facturi menționate de reclamantă în acțiune, că reclamanta săvârșește un abuz de drept atunci când solicită o compensație pentru costurile de recuperare aferente facturilor restante în condițiile în care el s-a aflat doar cu câteva zile în întârziere și, în cele din urmă, că Legea din 2013 – din care reclamanta (pârâta reconvențională) a dedus dreptul său inițial privind achitarea creanței în cuantum total de 2 751,30 PLN – nu ar putea fi aplicată în cazul contractului de locațiune existent între părți, aceasta reprezentând cel mai serios inconvenient din punct de vedere material (care ar trebui să justifice respingerea în totalitate a acțiunii inițiale, precum și admiterea, de asemenea, în totalitate a cererii reconvenționale).

Pârâta susține că contractul de locațiune nu ar putea intra în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul legii menționate, întrucât, în acest caz – contrar opiniei reclamantei – nu este vorba despre un contract de prestări servicii, ci de un contract având ca obiect folosința temporară a unui bun, care nu face obiectul directivei și nici al Legii din 2013.

Scurtă motivare a trimiterii preliminare

- 10 În ceea ce privește prima întrebare, Directiva nr. 2011/7 definește „tranzacțiile comerciale” drept „tranzacții între întreprinderi [...] care conduc la furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii contra cost”. Cu toate acestea, directiva nu conține definiții individuale ale acestor noțiuni. Aceste noțiuni nu sunt definite nici în Legea din 2013.
- 11 Dreptul polonez nu cunoaște o dihotomie a tipurilor de contracte în contracte privind furnizarea de bunuri și contracte privind prestarea de servicii. Dreptul civil polonez împarte tipurile de contracte în următoarele categorii: contracte privind cesiunea de drepturi, contracte privind folosința bunurilor, contracte privind prestarea serviciilor, precum și contracte privind reglementarea relațiilor de credit. Prin urmare, în doctrina civilă poloneză sunt susținute opinii diferite cu privire la domeniul de aplicare material al „tranzacțiilor comerciale”.
- 12 Este în general acceptat faptul că prin furnizarea de bunuri în sensul articolului 4 punctul 1 din Legea din 2013 nu se înțelege contractul de furnizare standardizat la articolul 605 din Codul civil – potrivit căruia furnizorul este obligat să producă numai bunuri determinate generic și să le livreze în tranșe sau în mod repetat, în timp ce beneficiarul este obligat să preia aceste bunuri și să plătească prețul –, ci orice contract prin care este transferată proprietatea sau dreptul de a dispune de bunuri în calitate de proprietar (și anume, contractele de vânzare-cumpărare, contractele de schimb și contractele de furnizare, precum și contracte privind livrarea de produse agricole). În consecință, accentul trebuie să cadă pe aspectul economic, iar nu pe corespondența terminologică dintre Codul civil și Legea din 2013. Având în vedere faptul că în Codul civil noțiunea de bunuri nu se referă exclusiv la bunuri corporale, interpretarea prezentată privind „furnizarea de bunuri” – potrivit unei părți a doctrinei – permite includerea în această noțiune a contractelor ale căror obligații caracteristice de furnizare a prestațiilor privesc atât bunuri corporale, cât și drepturi de proprietate intelectuală. În schimb, din domeniul de aplicare astfel interpretat al legii sunt excluse contractele de locațiune și contractele de leasing. Punerea la dispoziție a „bunurilor” în scopul folosinței temporare nu este considerată în limbajul curent ca fiind furnizare.
- 13 Amploarea conceptuală minimă a prestării serviciilor nu suscită nicio îndoială, întrucât – potrivit explicațiilor care precedă – în doctrina civilă se face distincția între diferite tipuri de contracte de prestări de servicii în care, potrivit Legii din 2013, nu sunt incluse doar contractele care presupun un rol important al obligațiilor de diligență (contractele de prestări servicii în sens strict, precum

- mandatul), ci și contractele care privesc obligații de rezultat (contractele de prestări servicii în sens larg, precum contractul de antrepriză). Totuși, nici cea mai amplă interpretare a noțiunii „prestare de servicii” nu permite includerea în acest tip de contract a contractelor a căror prestație caracteristică rezidă în punerea la dispoziție cu titlu oneros a unui bun în scopul folosinței temporare (de exemplu, contractele de locațiune sau contractele de leasing).
- 14 Cu toate acestea, o parte din doctrină atrage atenția asupra similitudinii terminologice dintre noțiunile „furnizarea de bunuri contra cost” și „prestarea de servicii contra cost”, utilizate atât în Legea din 2013, cât și în Legea privind taxele pe bunuri și servicii din 11 martie 2004 (text consolidat în Dz. U. 2018, poziția 2174). Potrivit Legii privind taxele pe bunuri și servicii, bunurile sunt definite ca lucrurile corporale și părțile componente ale acestora, precum și orice formă de energie (articolul 2 punctul 6), furnizarea de bunuri este definită ca transferul dreptului de a dispune de bunuri în calitate de proprietar [articolul 7 alineatul (1)], iar prestarea de servicii este definită ca orice prestație efectuată în favoarea unei persoane fizice sau juridice ori a unei entități fără personalitate juridică, care nu constituie o furnizare de bunuri în sensul articolului 7 [articolul 8 alineatul (1)]. Contractul de locațiune ar putea fi calificat drept contract de prestări servicii, cu condiția ca semnificația noțiunilor utilizate în cele două legi să coincidă.
- 15 Chiar dacă interpretarea în sens larg a contractelor privind furnizarea de bunuri contra cost și a contractelor privind prestarea de servicii contra cost ar permite, precum în cazul Legii privind taxele pe bunuri și servicii, încadrarea în domeniul de aplicare al Legii din 2013 a majorității contractelor încheiate între comercianți, printre care și contractele de locațiune, ceea ce ar corespunde voinței legiuitorului exprimate în considerentul (3) al Directivei 2011/7, această interpretare nu este universal valabilă. Trebuie remarcat îndeosebi că terminologia folosită în dreptul civil ca ramură a dreptului privat și terminologia folosită în dreptul fiscal ca ramură a dreptului public diferă în mod fundamental. Orice echivalare a noțiunilor corespondente utilizate în cele două ramuri de drept diferite ar putea avea rezultate nedorite, în special în ceea ce privește semnificația unitară a anumitor instituții de drept și, prin urmare, aplicarea unitară a dreptului. În plus, se subliniază autonomia dreptului fiscal față de dreptul privat și astfel autonomia terminologiei dreptului fiscal. Diferențele au implicații atât de mari, încât, de exemplu, un act juridic lipsit de efecte ca urmare a nerespectării formei prevăzute de dreptul civil ar putea reprezenta o furnizare de bunuri în sens fiscal, putând justifica obligații fiscale.
- 16 Considerentul (2) al Directivei 2011/7 poate constitui, se pare, un argument împotriva includerii contractelor având ca obiect punerea la dispoziție cu titlu oneros a bunurilor în scopul folosinței temporare în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul articolului 4 punctul 1 din Legea din 2013 (în cazul unei interpretări în conformitate cu intenția legiuitorului Uniunii). În cuprinsul acestui considerent se precizează că majoritatea bunurilor și a serviciilor sunt furnizate în cadrul pieței interne de către operatori economici către alți operatori economici și către autorități publice pe baza unei plăți reportate, prin care furnizorul, de comun

acord cu clientul său, acordă acestuia din urmă un termen pentru achitarea facturii, care este fie menționat în factura furnizorului, fie stabilit prin lege. În cazul contractelor de locațiune nu este acordată o reportare a plății pentru prestația caracteristică furnizată, întrucât prestația caracteristică include o serie de obligații (o obligație unică de punere la dispoziție a bunului închiriat și – în special – obligația continuă de a tolera folosirea bunului închiriat de către locatar), în timp ce plata în numerar reprezintă o obligație recurentă (aspect care necesită a fi analizat în continuare) care trebuie executată la începutul („în avans”) sau la sfârșitul („ulterior”) perioadelor de facturare respective.

- 17 Considerentul (11) al Directivei 2011/7 constituie, de asemenea, un argument împotriva includerii contractelor de locațiune în categoria tranzacțiilor comerciale. Acest considerent precizează că furnizarea de bunuri și prestarea de servicii contra cost care intră sub incidența directivei ar trebui să includă, de asemenea, proiectarea și execuția lucrărilor publice, a clădirilor și a lucrărilor de construcții civile. Astfel, legiuitorul Uniunii a recunoscut că poate suscita îndoieli aspectul dacă proiectarea și execuția lucrărilor publice, a clădirilor și a lucrărilor de construcții trebuie considerate furnizare de bunuri și servicii. Aceste prestații au mult mai multe elemente în comun cu prestarea de servicii decât punerea la dispoziție a unui bun în scopul folosinței temporare. Prin urmare, se poate presupune că dacă contractele privind punerea la dispoziție cu titlu oneros a bunurilor în scopul folosinței temporare ar trebui să intre sub incidența Directivei 2011/7, în vederea eliminării problemelor de interpretare, acest aspect ar fi fost indicat în considerentele directivei.
- 18 Până în prezent, Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) s-a confruntat numai o singură dată cu problema de interpretare prezentată. În motivarea hotărârii sale din 6 august 2015 – pronunțată în temeiul articolului 2 din legea anterioară privind termenele de plată în tranzacțiile comerciale din 12 iunie 2003 (Dz. U. nr. 139, poziția 1323) în care tranzacțiile comerciale sunt definite în mod similar cu dispozițiile articolului 4 punctul 1 din Legea din 2013 –, Sąd Najwyższy a precizat că „presupunând că legea are ca finalitate o protecție mai largă a creditorilor, noțiunea de contracte de prestări servicii include și contractele având ca obiect folosința temporară a bunurilor, de exemplu contractele de locațiune, chiar dacă acestea nu trebuie incluse în categoria contractelor de prestări servicii în sens strict”.
- 19 Prin urmare, interpretarea gramaticală și sistematică a noțiunii „tranzacții comerciale” are ca rezultat faptul că această noțiune nu include contractele de locațiune, întrucât aceste contracte nu au ca obiect furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii contra cost. Pe de altă parte, potrivit interpretării funcționale, și aceste contracte pot intra sub incidența domeniului de aplicare al Directivei 2011/7 și al Legii din 2013, întrucât aceste contracte constituie o parte semnificativă din tranzacțiile juridice (tranzacțiile economice) între profesioniști, iar pentru locatori, acestea reprezintă elementul principal al activității lor economice și principala sursă de venituri, astfel încât întârzierile în efectuarea plății chiriei afectează lichiditățile întreprinderilor și complică situația financiară a

acestora. Considerentul (3) al Directivei 2011/7 se referă la necesitatea evitării acestor efecte.

- 20 În ceea ce privește a doua întrebare, articolul 5 din Directiva 2011/7 a fost transpus aproape literal în dreptul polonez prin articolul 10 alineatul (3) și articolul 11 alineatul (1) și alineatul (2) punctul 2 din Legea din 2013. Diferențele terminologice apar numai în privința noțiunii „convenirea calendarelor de plată în rate” din directivă și „stabilirea unei scheme de plată în rate a prestației în numerar” din dreptul polonez. Cu toate acestea, diferențele terminologice menționate nu justifică ipoteza că legiuitorul polonez ar fi dorit să extindă sau să restrângă domeniul de aplicare al articolului 11 alineatul (1) al legii mai mult decât legiuitorul european cu privire la articolul 5 prima teză din directivă. În doctrina civilă poloneză, prestațiile, ca obiect al raporturilor obligaționale, se disting în special în privința executării care poate fi imediată, repetată sau continuă. Întrucât al treilea tip de prestație – și anume prestația continuă – nu este relevant în speță, se impune identificarea unui criteriu de delimitare pentru clasificarea prestațiilor în prestații cu executare imediată și prestații cu executare repetată. Este general admis că, în cazul prestațiilor cu executare imediată, pentru determinarea conținutului și a întinderii obligației debitorului, nu este necesar să se recurgă la factorul timp. Firește, pentru executarea unei prestații imediate sunt necesare elemente valabile pentru orice acțiune umană, un interval de timp mai lung sau mai scurt care însă nu are nicio influență asupra conținutului sau a întinderii prestației. În schimb, pentru a descrie conținutul și întinderea prestațiilor repetate este necesar să se recurgă la factorul timp. În acest caz este vorba despre acțiuni care se repetă în mod ciclic și la intervale stabilite în prealabil. De regulă, acestea constau în furnizarea periodică de plăți în numerar sau de bunuri fungibile. Factorul timp nu este determinant doar în privința conținutului, ci și a întinderii totale a acestuia, deoarece cu cât mai îndelungată este durata unui astfel de raport obligațional, cu atât mai multe prestații ar trebui să primească creditorul din partea debitorului. Această caracteristică deosebește prestațiile repetate de prestațiile cu executare imediată, care sunt executate în tranșe, și anume acele prestații a căror executare imediată se efectuează în rate. În acest caz, conținutul prestației este stabilit în prealabil, fără a fi necesară recurgerea la factorul timp. Astfel, conținutul prestației nu se modifică, indiferent de numărul tranșelor și de perioada în care este repartizată prestația. O prestație repetată nu își pierde caracterul reprezentativ și nu devine astfel o prestație imediată deoarece raportul obligațional a fost asumat pentru o perioadă determinată. Prin urmare, chiria plătită în mod repetat pentru perioadele de facturare succesive va fi tratată drept prestație repetată, indiferent dacă contractul de locațiune a fost încheiat pe o durată nedeterminată sau determinată.
- 21 Din aceste motive, interpretarea articolului 11 alineatul (1) din Legea din 2013 și a articolului 5 prima teză din Directiva 2011/7 poate conduce la concluzia că aceste dispoziții se referă numai la situații în care furnizorul, respectiv prestatorul de servicii a executat o prestație imediată, chiar dacă părțile au convenit (stabilit) că prestația trebuie să se execute în tranșe (în rate). Totuși, această interpretare ar însemna că creditorul să nu beneficieze de dreptul de a percepe dobânzi de

întârziere potrivit articolului 7 alineatul (1) coroborat cu articolul 11 alineatul (2) punctul 1 din Legea din 2013 și de dreptul la plata contravalorii de 40 de euro potrivit articolului 10 alineatele (1) și (3) coroborat cu articolul 11 alineatul (2) punctul 2 din Legea din 2013 [prin care au fost transpuse articolul 3 alineatul (1) și articolul 6 alineatul (1) coroborat cu articolul 5 a doua teză din directivă], dacă debitorul se află în întârziere de plată a chiriei pentru perioadele de facturare respective. Dacă se optează pentru această interpretare a dispozițiilor menționate ale Legii din 2013 și ale Directivei 2011/7, ar trebui să se țină cont de faptul că directiva sus-menționată și legea poloneză nu includ contracte a căror prestație caracteristică rezidă în punerea la dispoziție cu titlu oneros a unui bun în scopul folosinței temporare (de exemplu, contractele de locațiune), și anume că aceste contracte nu trebuie incluse în categoria tranzacțiilor comerciale în sensul celor două acte normative.

- 22 Cu toate acestea, trebuie remarcat că interpretarea prezentată anterior ar putea fi incompatibilă cu obiectivele Directivei 2011/7. În acest mod, creditorii ar fi privați de dreptul de a solicita dobânzi de întârziere într-un quantum stabilit în directivă și în condițiile prevăzute de aceasta, precum și o compensație pentru costurile de recuperare, în cazul încheierii unui contract care, în mod neîndoielnic trebuie inclus în categoria tranzacțiilor comerciale (de exemplu, un contract privind furnizarea serviciilor de contabilitate care a fost încheiat pe o durată nedeterminată, pentru care remunerația este decontată lunar).